

PŘÍBĚH OKURKY CESTOVATELKY

Na jaře, kdy ve Znojmě panovalo krásné počasí, se jeden manželský pár rozhodl, že si zasadí okurky. Na svém poli si tak vysadili tři řady rostlinek a trpělivě čekali, až vyrostou, aby si mohli pochutnat konečně na dobré domácí zelenině, popřípadě si některé okurky zavařit. Netrvalo to dlouho. Rostlinky začaly sílit a rozrůstat se nad zemí. Po asi padesáti dnech, kdy už vyrostly i plody, sesbírali okurky a hned šli většinu z nich zavařovat.

Jedna z okurek však nebyla jen tak nějaká obyčejná okurka. Bylo na ní něco zvláštního, měla oči, nos i ústa. Manželé byli velmi překvapení, protože nic takového v životě neviděli. Ještě aby jo, když okurky normálně obličej nemívají. Manželé se rozhodli, že svůj výpěstek musí ukázat ihned svým přátelům. Šli si tedy okurku vyfotit a byli zděšení z toho, co se právě stalo. Okurce narostly končetiny a začala chodit. Byla velice vyděšená. Bála se, že jí ublíží. Ale mylila se. Okurka byla tak roztomilá, že jí ublížit nedokázali. Rozhodli se proto okurku vrátit na pole, ať se o sebe postará sama.

Okurka však nebyla vůbec hloupá. Chtěla využít získanou svobodu, a tak se vydala poznávat svět. Začala si říkat Okurka Cestovatelka a chtěla být první zeleninou, která navštíví všech 7 divů světa.

První její cesta byla do Peru. Po příletu se ubytovala v hotelu, ale po otevření minibaru ji však čekal ořesný zážitek. Setkala se tam se sklenicemi nakládaných příbuzných. Byl to pro ni šok. „Takhle jsme měla skončit?“ říkala si. Uklidňovala ji však skutečnost, že ostatní okurky nemají mozek a city jako ona. Aby se rozptýlila, šla se podívat na první ze sedmi divů světa. Moc se jí pozůstatky města Machu Picchu líbily. Vědomí, že tohle byl jen začátek, jí dodávalo sílu.

O týden později docestovala do Indie, kde skončila omylem jako hlavní ingredience v kuchařské soutěži. Naštěstí se jí podařilo uniknout, když začala rvát a jeden z kuchařů se jí tak lekl, že ji zahodil pryč. Okurce se velice ulevilo a teď se před ní otevřela cesta ke druhému divu světa – Tádž Mahálu. Pro Okurku Cestovatelku to bylo fascinující pozorovat tak monumentální stavbu. Po prohlídce chtěla cestovat dál. Stala se z toho její vášeň, i když ji zatím v každém navštíveném státě potkalo něco zvláštního a děsivého. Nevzdala se, šla si za svým snem - stát se jedinečnou cestovatelkou.

Poté se vydala do Brazílie, kde se ztratila v karnevalovém průvodu. Kolemjdoucí jí říkali, jak úžasný a realisticky vypadající kostým má. Celý den a celou noc protančila a prosmála, že úplně zapomněla, co ji v Riu čeká. Přece cesta ke třetímu divu světa – Soše Krista Spasitele.

A pak nadešel ten den. Den, kdy stála na úpatí hory Corcovado, s pohledem upřeným k nebi. Pohled na majestátní sochu s rozepjatou náručí jí vehnal slzy do očí. I tady ji fascinovala krása a síla lidského umu úplně stejně jako u předešlých staveb a její odhodlání vidět všechny divy světa rostlo čím dál tím víc.

Když opustila sluncem zalité Rio, zamířila do Číny. Čekal ji čtvrtý div světa – Velká čínská zeď. Když konečně stanula na zdi, oněměla úžasem. Ta nekonečná, klikatící se cesta, táhnoucí se přes hory a úpatí jí vzala dech. Nechápala, jak mohly lidské ruce vytvořit něco tak nekonečného. Procházela se po zdi, dotýkala se starých kamenů a představovala si, jak po ní po staletí kráčí obchodníci, císařové a vojáci.

Z Číny odcestovala do Jordánska za pátým ze sedmi divů světa. Navštívila skalní město Petra, archeologické naleziště, kde byla budova vytesaná do skály tak propracovaně, že to Okurku opravdu nadchlo. Projela se na velbloudovi po vyprahlé poušti a musela vidět celé okolí

tohoto historického místa. Prozkoumala královské hrobky a nechala se unášet atmosférou starých časů.

Další den se vydala vstříc dalšímu cestovatelskému dobrodružství. Odletěla do Itálie za šestým ze sedmi divů světa. Okurka Cestovatelka byla plná vzrušení, protože si plnila svůj sen a měla ho už na dosah ruky. Navštívila tedy Koloseum. Když stála uprostřed této stavby, cítila záchvěvy minulosti. Představovala si gladiátorské zápasy a řev diváků. Uvědomila si, že se ocitla na místě, které se stalo svědkem lidské síly.

Posledním cestovatelským cílem se stalo Mexiko - sedmý div světa, a tím bylo starobylé mayské město Chichén Itzá, které ji přivítalo tropickým sluncem a záhadnou atmosférou. Prohlédla si Kukulkánovu pyramidu, a když stála na jejím vrcholku, cítila, že její sen se naplnil. Viděla všech sedm divů světa. Zvládla to. Byla na sebe nesmírně pyšná.

Po dlouhé době odcestovala zpátky do Česka, do svého rodného města Znojma. Chtěla všem ukázat, jak je důležité si věřit a jít si za svými sny, ať už jsme kýmkoliv. Naučila se psát a napsala anonymní knížku o Okurce Cestovatelce. Psala o svých dobrodružstvích, o lidech, které potkala, o kulturách, které poznala.

Protože by nezvládla vydat knihu sama, podstrčila ji známé spisovatelce se vzkazem na zadní straně knihy, kde bylo napsáno: „*Protože nemůžu své dílo vydat sama, vydej ji za svou*“. Spisovatelka ji přečetla jedním dechem, upravila text a po několika měsících se kniha „Okurka Cestovatelka“ objevila na pultech knihkupectví. Kniha se stala bestsellerem. Inspirovala lidi k cestování a k plnění svých cílů.

Okurka, skrytá v anonymitě, sledovala s tichou radostí úspěch knihy. A pak se jednoho dne vytratila... Stejně jako okurka, jednoho dne zplesniví a zmizí, i ona odešla z tohoto světa a už ji nikdo nikdy neviděl.